

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO
HURRIKAANI
ja hämärän majatalo

TAMMI

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO
HURRIKAANI
ja hämärän majatalo

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

LUE MYÖS:

Etsiväkerho Hurrikaanin käsikirja
Etsiväkerho Hurrikaani ja kadonneet kortit
Etsiväkerho Hurrikaani ja kammokellari
Etsiväkerho Hurrikaani ja hohdon saalistajat
Etsiväkerho Hurrikaani ja Jyrinäjengi
Etsiväkerho Hurrikaani ja tähtikolmion vartijat
Etsiväkerho Hurrikaani ja kiiturivarkaat
Etsiväkerho Hurrikaani ja mysteeri Lontoossa
Etsiväkerho Hurrikaani ja petosten pilvi
Etsiväkerho Hurrikaani ja Mustakynsi
Etsiväkerho Hurrikaanin uusi käsikirja

Suomen Kulttuurirahasto on tukenut
tämän teoksen kirjoittamista.

Kannen kuva: Jii Roikonen
Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen
© Jari Mäkipää, 2014
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-7762-1

Sisällysluettelo

- Hurja juhannusaatto 7**
- Syylinen ilman rikosta 22**
- Menneiden motelli 29**
- Juttu luistaa naapurissa 40**
- Perijätär 49**
- Mies mustissa 57**
- Yllätyksiä asemalla 67**
- Kuutamon kosketus 77**
- Katalan katseen alla 89**
- Tora 96**
- Operaatio Viittahäirikö 105**
- Kolmella rintamalla 111**
- Kirkastuvia ajatuksia 124**
- Luottamuspula 132**
- Kylmää kyytiä kahvilassa 140**
- Loppu käsillä 152**
- Synkän päivän kimallus 158**
- Salainen kokous 165**
- Piina 171**
- Petoksen hinta 182**
- Kaikki yhden ja yksi kaikkien puolesta 192**

Hurja juhannusaatto

Liekit lipoivat järven päälle kurottavia koivunokkia, joiden hennonvihreät lehdet värisivät kuumassa ilmvirrassa. Kokko paloi rätisten Lehväjärven rannassa sitä varten rakennetun lautan päällä ja herätti ihastusta juhannusjuhlijoissa. Hieman sivummalle pystytetyllä lavalla nuori nainen, Sohvi Sointu, lausui keskikesän ihanuutta hehkuttavaa runoa.

Raisa Koistinen ja Viivi Lahtinen istuivat hiekkalla pyyhkeiden päällä ja katselivat leimuavaa kokkoa etäämmältä.

- Täällä on tosi paljon kivempaa kuin mökillä, Viivi sanoi ja puristi vettä vaaleista sapanoistaan.
 - Kerrankin isosiskosta on jotain iloa.
 - Vanessako teidät sai jäämään Pihlakylään?
- Raisa kysyi.

– Se ei suostunut lähtemään mökille, ja isä ja äiti eivät suostuneet jättämään sitä yksin kotiin. Tämä oli ainoa vaihtoehto.

– Täytyy muistaa kiittää Vanessaa, Raisa tokaisi ja naurahti.

Viivikin hymähti, mutta sitten hänen katseensa tavoitti jotain kiinnostavampaa. Kokon viereen olivat saapuneet Julius Talvio ja Avi Patel, kaksi tyttöjen luokkakaveria. Pojat olivat hauskannäköinen parivaljakko: Julius vanterra ja vakaa, Avi lyhyt, hintelä ja alituisessa liikkeessä kuin ylikierroksille viritetty vieterilelu.

Pojat tutkivat ja osoittelivat kokkoa eri suunnista. Ilmeisesti he yrittivät tunnistaa liekkien keskeltä tuttuja esineitä, joita kaupunkilaiset olivat nurkistaan koonneet ja tuoneet poltettavaksi. Avi löysi hiekalta variksensulan, tökkäsi sen pystyyn mustan, vahalla pöyhityn tukkansa sekaan ja heittäytyi villiin intiaanianssiin. Hän joikasi kämmeneensä, heristi toista nyrkkiä ilmassa ja tanssahteli kokon edessä.

Raisa pyöritteli päätään ja tokaisi: – Mistä se saa kaiken energiansa?

– Niin, ja kaikki ne ideat niihin tarinoihin, Viivi lisäsi.

- Mihin?
- Sehän kirjoittaa sellaisia fantasiakirjoja. Etkö tiennyt?
- Kirjoja? Avi?
- Ei, kun Julius tietysti, Viivi korjasi.
- Ai, sä keskityit taas siihen, Raisa sanoi virnistäen ja tökkäsi kyynärpäähensä Viivin kylkeen. Tämä naurahti ja punastui.

Hiekkarannan toiselta laidalta kuului innokasta taputusta, joka kiinnitti tyttöjen huomion. Lavalla Sohvi Sointu niiaili häkeltyneenä runonsa saamasta suosiosta ja laskeutui sitten portaat alas olkapäät korviin nostettuina.

Taputtavan yleisön seasta kajahti kimakka huudahdus: – Hurmaavaa, Sohvi! Kerrassaan fantastista!

Ääni oli niin korkea, ettei sen omistajasta voinut erehtyä. Vaikka hän oli pieni nainen, opettaja Margit Haapaniemi erottui kesäisesti puukeutuneen juhlakansan keskeltä tyyllilleen uskollisesti mustassa nahkatakissa ja -housuissa ja oranssissa kaulahuivissa, jonka päät uivat hiekassa. Nenällä keikkuivat kissamaiset silmälasit, ja sysimustan tukan seasta pilkotti kirkkaanpunaisia raitoja.

Haapaniemen rinnalla seisoi hänen tuore aviomiehensä, englanninopettaja Heimo Haulisto, joka läpsytti käsiään yhteen ja nyökytteli hillitysti. Hänkin piti kiinni tyylistään, mutta juhannuksen kunniaksi samettihousut ja salmiakkikuvioinen slipoveri olivat saaneet seurakseen auringonkeltaisen pikeepaidan, ja valkoiset tennarit olivat vaihtuneet nahkasandaaleihin.

Lavan juontaja ilmoitti ohjelman taukoavan hetkeksi ennen juhlan loppuhuipennuksena järjestettävää arvontaa. Haapaniemi pälyili ympärilleen ja tunnisti pyyhkeiden päällä istuvat tytöt. Hän nosti kätensä ilmaan, heilutti rivakasti ja huhuili Raisaa ja Viiviä, kunnes näiden oli pakko vastata tervehdykseen.

Haapaniemi nyhti Haulistoa hihasta ja vaati tätä seuraamaan perässä. Pehmeä hiekka oli vaarallinen alusta opettajattaren korkokengille, jotka notkahtelivat puolelta toiselle tämän haparoivien askelten alla. Ilman miehensä tukea Haapaniemi olisi pyllähtänyt kumoon useamman kerran.

Opettajapariskunnan eteneminen näytti sen verran vaivalloiselta, että Raisa ja Viivi talsivat kohteliaasti vastaan.

– Ihanaista juhannusta, neidit! Haapaniemi kiekaisi silmät sirrillään.

– Kiitos, samoin, Raisa vastasi.

– Todella miellyttävät karkelot, Heimo sanoi ja sipaisi mursumaisia viiksiään.

– Niin on, Viivi myötäili. – Ja lämmin ilma.

– Onneksi ei yhtä lämmin kuin tuolla kokossa, Haulisto sanoi ja jatkoi: – Siellä on niin kuumat paikat, että grillimakkarakin riisuisi kuorensa pois ja heittäisi löylyä!

Mies hörähti remakkaan nauruun ja hekotti hiltittömästi, kunnes vakavoitui silmänräpäyksessä ja totesi: – Grillimakkarassa on huomattavan runsaasti kovaa rasvaa, jopa viisitoista prosenttia.

Viivi ja Raisa olivat hiljaa, mutta Haapaniemi puhkesi kikattamaan kuin pikkutyttö, heittäytyi miehensä kaulaan ja ulvoi: – Senkin vitsiniekka, vääräleuka, huumorveikko!

Viivi ja Raisa katsahtivat toisiaan tarkistaakseen, oliko heistä jompikumpi tajunnut Hauliston vitsin vai vaadittiinko sen ymmärtämiseen opettajan tutkinto tai vain tavanomaista häilyvämpi mieli. Tytöt hymyilivät kohteliaasti ja odottivat, että Haapaniemi sai hengityksensä taasaantumaan naurunpuuskan jäljiltä.

– Sellaisen neuvon minä teille näin kokeneempana naisena annan, opettaja sanoi, – että valitkaa miehекsenne sen sortin karju, joka kirvoittaa teissä hersyvimmät naurut.

Haapaniemi katsoi miestään ihailien ja lisäsi:
– Ja jolla on kunnan pusuhuulet!

Hän nousi varpailleen ja yritti ylettää suukottamaan Heimoa, mutta pehmeä hiekka antoi periksi jalkojen alla. Niinpä hän kietoi kätensä Hauliston niskan taakse, heitti jalkansa miehen vyötärön ympäri ja ojentautui moiskauttamaan tämän huulille märän pusun.

Raisa ja Viivi vääntelehtivät vaivautuneina ja yrittivät katsoa suukottelevan pariskunnan ohi. Onneksi lavalle palasi juhlan juontaja, joka ilmoitti arpajaisten alkavan tuota pikaa. Se sai Haapaniemen havahtumaan lemmostaan. Hämmästyttävän ketterästi hän kiepautti itsensä Hauliston reppuselkään, taputti tätä rintaan ja komensi: – Täyttä laukkaa eteenpäin!

Haulistolla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin lähteä rämpimään lavaa kohti hoputtava vaimo selässään. Juhlakansa kokoontui arpaliput kourassa kuulemaan, millä numerolla valtavan herkukukorin voittaisi omakseen.

– Mennäänkö katsomaan arvonta? Viivi ehdotti.

– Eihän meillä kummallakaan ole arpoja, Raisa ihmetteli.

– Niin, mutta onhan se nyt silti jännää, Viivi yritti sepittää, mutta samaan aikaan Raisa huomasi Juliuksen ja Avin kirmaavan lavaa kohti ja oivalsi ystävänsä ajatukset.

– Okei, mennään, Raisa myöntyi, ja he lähtivät liikkeelle.

Raisa heitti pyyhkeensä niskan päälle ja haroi vaaleanruskean polkkatukkansa ojennukseen. Hän tunnusteli sortsiansa taskut: avaimet olivat tallella, samoin pieni rahapussi ja – hetkinen, missä hänen kännykkänsä oli? Raisa kopeloi molemmat taskunsa mutta ei tuntenut puhelinta.

– Odota, hän sanoi.

– Mitä nyt? Viivi kysyi ja vilkaisi malttamattomana Juliuksen perään.

– Mun kännykkä on pudonnut.

– Jäikö se tuonne, missä me äsken istuttiin?

– Ehkä, mä käyn katsomassa, Raisa totesi ja kääntyi ympäri. – Mene sä vaan edeltä.

Viiviä ei tarvinnut kahdesti kehottaa; hän lähti tarpomaan päättäväisesti Juliusta ja Avia kohti.

Raisa palasi paikalle, jossa oli hetki sitten istunut pyyhkeensä päällä kuivattelemassa. Hiekassa näkyi vielä heidän jalkojensa painaumuksia ja hiuksista valuneen veden kastelemia kohtia. Raisa siirteli pintahiekkaa kevyesti sandaalinsa reunalla, mutta sen alta ei paljastunut kännykkää. Huoli iski hänen mieleensä: isä oli ostanut puhelimen keväällä, eikä Raisa kehtaisi kertoa hukanneensa sen näin pian. Uutta hän ei ainakaan heti saisi.

Kaikki muut juhannusjuhlijat jännittivät arpajaistuloksia lavan edessä. Raisa vilkuili ympärilleen toivoen näkevänsä hiekan seassa limenvihreän pilkahduksen. Sellainen osuikin hänen silmäänsä erään puun juurelta, mutta lähempää katsottuna se paljastui pelkäksi koivunlehdeksi.

Raisa yritti muistella, mitä reittiä oli kävellyt. He olivat riisuneet vaatteensa pyyhkeiden päälle mennessään uimaan, eikä kännykkä ollut mitenkään voinut kulkeutua uimapuvun mukana veteen. Sen oli siis täytynyt pudota jo aiemmin, kun he olivat etsineet sopivan rauhallista paikkaa levittää pyyhkeensä. He olivat tulleet kokon suunnasta.

Kiihtyvin askelin Raisa suunnisti kohti rannassa leimuavaa juhannuskokkoa. Hänen kat-

seensa haravoi maata ja tarkisti jokaisen kiven, lehden ja oksan, jotka erottuivat auringon haalistamasta hiekasta. Mikään niistä ei ollut hänen kännykkänsä.

Punaisena hohtavat liekit tuntuivat jo lämpönä otsalla, ja palavan puun rätinä voimistui. Raisa pysähtyi muutaman askeleen päähän vesirajasta ja kuljetti katsettaan sitä pitkin niin kauas kuin pystyi näkemään riittävän tarkasti. Hän huomasi liikettä silmäkulmastaan.

Raisa käänsi päätään ja näki miehen, joka kahlasi nilkkojaan myöten rantavedessä. Tummat housunpuntit olivat kastuneet polviin asti, ja kun mies astui eteenpäin, hänen jaloissaan näytti olevan kengät. Mustan takin huppu peitti pään ja kasvotkin sivulta päin katsottuna. Sylissään mies kannatteli jotakin, joka oli kääritty valkeaan muoviin, kenties muovikassiin.

Kun mies pääsi riittävän lähelle kokkoa, hän sysäsi kantamuksensa liekkien sekaan. Kipinät pöllähtivät ilmaan painavan taakan alta, ja mies käänsi nopeasti kasvonsa pois niiden tieltä ja suoraan Raisaa kohti.

Heidän katseensa kohtasivat, ja kumpikin ka-
vahti: mies siksi, ettei selvästi ollut arvannut

kenenkään seuraavan hänen toimiaan, ja Raisa sen vuoksi, miltä mies näytti. Pitkälle työntyvä huppu varjosti tämän kalvakoita kasvoja, mutta liekkien loimotus paljasti kulmikkaat piirteet ja painavat kulmat, joiden alla kiiluivat tarkkaavaiset silmät. Vaikka Raisa ei nähnyt kasvoja selvästi, ne saivat hänet värähtämään.

Hetki jäi lyhyeksi. Mies painoi leukansa alas ja lähti kahlaamaan pois kokon luota. Hän vilkaisi taakseen kerran kuin varmistaakseen, että liekit olivat nielaisseet hänen hylkäämänsä kantamuksen. Mies astui hiekalle ja lähti kävelemään rivakasti poispäin rantaviivaa pitkin.

Raisan mielenkiinto heräsi. Hän harppoi parilla loikalla kokon eteen, astui viileältä tuntuvaan veteen nilkkojaan myöten ja kahlasi eteenpäin, kunnes oli niin lähellä, että tuli tuntui polttavan hänen käsiensä ihokarvoja. Valkoinen muovikassi suli kuumuudessa ja siihen repeytyi reikiä. Sykkyräksi kurtistuvan muovin alta paljastui paksu paperipino, jonka kimppuun liekit kävivät ahnaasti. Paperit olivat täynnä tietokoneelta tulostettua tekstiä, ja ennen kuin ne paloivat mustiksi, Raisa ehti erottaa yhden ainoan sanan: kosto.

Villinä hulmuavan kokon kuumuus kävi siemättömäksi, ja Raisan oli pakko vetäytyä kauemmas. Hän katsoi miehen perään ja näki tämän ehtineen jo kauas, melkein rantaa reunustavan metsän rajalle. Raisa ei ehtinyt harkita kovin pitkään, kun uteliaisuus vei voiton. Kännykän etsintä, poikien luokse rientänyt Viivi ja herkkukorin arvontahulina unohtuivat, kun hän ryntäsi salaperäisen miehen jäljille.

Märkä hiekka tunki sandaalin ja jalkapohjan väliin ja teki juoksemisesta vaikeaa. Raisa onnistui silti rämpimään eteenpäin ja sai lyhennettyä miehen etumatkaa.

Raisa pujahti kahden paksurunkoisen koi-vun välistä metsäpolulle. Hän kiiruhti väistellen tielleen tunkevia juurakoita ja vilkuili samalla eteensä: miehen etääntyvä hahmo pilkotteli vielä puiden ja tuuheiden oksien lomasta.

Polku seuraili järven muotoja eikä harhautunut missään kohdassa kovin kauas rannasta. Raisa tiesi kulkeneensa täällä ennenkin, ainakin isän kanssa, mutta edellisestä kerrasta oli vuosia, eikä ympäristö tuntunut tutulta.

Yllättäen polku teki jyrkän mutkan pois päin rannasta. Raisa pysähtyi ja tähysteli eteensä näh-

däkseen, oliko mies silti jatkanut suoraan sa-
keaan metsään vai pysytellyt polulla. Tiheän
puuston keskellä ei näkynyt liikettä, joten Raisa
kiiruhti polkua eteenpäin.

Syy äkkinäiseen mutkaan selvisi, kun muuta-
man metrin päässä polusta alkoi pilkottaa verkko-
aita, jonka Raisa arveli ulottuvan rantaan asti.
Polku kulki aidan vieressä, kunnes edessäpäin
alkoi näyttää avarammalta.

Metsäpolku päättyi, ja Raisa astui puiden vä-
listä asfalttitiien päähän. Se oli mutkainen tie,
jota hän ei ainakaan ensisilmäyksellä tunnista-
nut. Vasemmalla puolella tietä reunusti jyrkkä
metsärinne, ja oikealla puolella jatkui verkkoaita,
joka edessä kasvoi rivi tiheitä pensaita.

Kadulla oli hiljaista ja hämärää. Mies oli pääs-
syt katoamaan näkyvistä. Raisa lähti seuraa-
maan pensasrivistöä. Se oli kuin tuuhea muuri,
joka katkesi vasta verkkoaidan korkean rauta-
portin kohdalla. Portti oli suljettu vahvalla ket-
julla ja lukolla. Raisa katsoi sen läpi: portin takaa
alkoi hoitamattoman näköinen tie, jota reunusti
villiintynyt heinikko. Tie pujotteli vänkyräisten
puiden lomassa loivasti ylöspäin, ja sen toisessa
päässä kukkulan laella kohosi vanha, kaksiker-

roksinen kivitalo. Keskiosa oli muuta rakennusta korkeampi, kuin harjakattoinen torni, jonka ainoa ruutuikkuna oli yhtä pimeä ja eloton kuin talon muutkin ikkunat. Talo näytti siltä kuin se olisi kauan sitten unohdettu yksinäisyyteensä aitojen taakse.

Raisa ei vielääkään keksinyt, mihin oli tullut. Pihlakylä ei ollut järin suuri paikka, mutta jostain syystä hän ei ollut koskaan aiemmin kulkenut tätä kautta ja nähnyt hylätyn näköistä murjua, joka palautti mieleen kaikki syyspimeällä kerrotut kummitustarinat.

Silloin pensaasta kuului rasahdus.

Ääni kuului siltä suunnalta, mistä Raisa oli juuri tullut. Hän katsoi metsään johtavaa pensasrivistöä, mutta ei nähnyt liikettä. Hän astui varovaisen askeleen takaisinpäin, toisenkin, ja kolmannen. Oliko mies piiloutunut niin syvälle puskiin, että Raisa oli huomaamattaan kävellyt tämän ohi?

Pelko painoi Raisan kurkkua, mutta hän palasi silti samaa reittiä kuin oli tullutkin. Hän tutkaili tuuheita pensaita etsien niiden keskeltä pilkahdusta miehen kädestä, kengänkärjestä tai tappavasta silmästä, mutta näki vain tuhansia tummanvihreitä lehtiä. Raisa eteni melkein met-

sän reunaan asti, eikä miestä näkynyt. Hän alkoi epäillä kuulleen harhoja tai puskassa rapsitelleen pikkulinnun. Hän päätti palata Lehväjärven rantaan katuja pitkin keksiäkseen samalla, missä oikein oli.

Raisa ehti kääntyä ja ottaa yhden ainoan askeleen, kun pensas hänen takanaan kahahti. Hän tunsi selässään kosketuksen, kiepsahti ympäri ja näki mustan hahmon lehahtavan eteensä. Kahi-seva kangas kietoutui hänen päänsä ympärille, ja hän yritti repiä sen pois, huitoi molemmin käsin, tarttui kiinni johonkin, riuhtaisi ja menetti lopulta tasapainonsa.

Raisa lennähti takapuolelleen maahan, pyristeli nopeasti pystyyn ja ampaisi niin kovaan juoksuun kuin ikinä kykeni. Hän ei uskaltanut katsoa taakseen vaan pinkoi mutkaista asfalttitietä eteenpäin, kunnes pääsi risteykseen, jonka tunnisti tutuksi: käännös vasempaan johtaisi uimarannalle.

Kiiwas juoksu oli saanut Raisan puuskuttamaan. Hän vilkaisi taakseen ja huokaisi, kun ketään ei ollut hänen perässään. Hän uskalsi pysähtyä ja hengähtää. Kun hän oli saanut keuhkonsa täyteen ilmaa, hän tajusi puristavansa kättään tiukassa nyrkissä.

Raisa avasi kämmenensä ja katsoi sen päällä lepäävää esinettä. Se oli rintaneula, ei aivan kullankiiltävä vaan kenties pronssinen, ja jotenkin tutun muotoinen. Hän tajusi katselevansa neulaa väärinpäin ja käänsi sitä puoli kierrosta. Se oli torahampainen lepakko.

Syyllinen ilman rikosta

Karoliina kietoutui tiukemmin kookkaaseen villahuiviinsa mutta hytisi silti.

– Miten täällä voi olla näin kylmä? hän vaikeroi.

– Joo, sori, ettei meidän vanhassa puuvajassa ole lattialämmitystä ja ilmalämpöpumppua, Jesse naljaili. – Oltaisiin toki asennettu, jos olisi tiedetty, että on tulossa kuninkaallisia kylään.

– Voisit edes hakea mulle pehmusteen ennen kuin mun takapuoli jäätyy kiinni tähän jakkaraan, Karoliina sanoi.

Jenni aivasti ja niisti heti perään äänekkäästi.

– Mitä te siellä mökillä oikein touhussitte? Matias kysyi ja nosti katseensa kännykästään.

– Miten niin? Jenni tokaisi ja aivasti uudelleen.

– Olette kumpikin ihan tautisia.
– Jos teidän nyt on ihan pakko tietää... Karoliina aloitti ja piti pienen tauon, mutta kun kumpikaan pojista ei keskeyttänyt, hän jatkoi: – niin me tehtiin juhannustaikoja.

Jesse tirskahti. – Ai, niitä missä kerätään ruohoa tyynyn alle, ja sitten yöllä kun menee vessaan, niin pöntöstä kurkistaa prinssi?

– Hyvin tunnet periaatteen, Jenni sanaili.

– Mutta oikeasti siinä kerätään kymmenen kukkaa ja katsotaan keskiyöllä tyynen lammen pintaan, Karoliina korjasi.

– Hetkinen, eikö se teidän mökki olekin kuivalla maalla? Matias kysyi.

– No joo, mutta me sovellettiin ja käytettiin sadevesitynnyriä.

– Okei, ja näittekö tulevan sulhasenne? Jesse kysyi.

– Karoliina ainakin näki, Jenni sanoi ja tökkäsi veljeään kylkeen.

Jesse tajusi vinkin ja humahti punaiseksi.

– Älä pelästy, Karoliina tokaisi. – Mä olen melko varma, että se tynnyri ei toiminut ihan oikein.

Matias naurahti ja palasi asiassa taaksepäin.
– Se ei vielä selitä teidän tautianne. Hyppäsittekö

te itse sinne tynnyriin sulhasen perässä vai miten te vilustuitte?

Karoliina ja Jenni vilkaisivat toisiaan salaperäisesti.

– Ei kuulu teille, Jenni tokaisi.

– Hahaa, mä tiedän! Jesse huudahti. – Mä tiedän, mitä te teitte!

Matias kumartui lähemmäs, jotta Jesse pystyi kuiskaamaan tiedon hänen korvaansa, ja purskahti nauruun. – Ai oikeasti?

– Joo joo, Jesse toisteli.

– Ei todellakaan tehty mitään niin tyhmää, Jenni totesi.

– Eli mitä? Jesse kysyi.

– No, sitä mitä te siinä kuiskitte.

– Ja sitä paitsi pikkutyöt kuiskii, Karoliina lisäsi.

Poikien naurun katkaisi ovelta kuuluva koputus.

– Salasana? Jenni kysyi.

– Karvasimpanssin tekarit, Raisa vastasi oven takaa.

– Niin paras, Jesse tokaisi.

– Ja niin viimeinen kerta, kun sä saat keksiä salasanan, Jenni sanoi ja avasi oven.

Etsiväkerho Hurrikaanilla on käsissään kumma mysteeri: heillä on epäilty, mutta ei rikosta.

Kokko roihuaa Pihlakylän juhannusjuhlissa, mutta etsiväkerholaisten huomion varastaa sadeviittansa alta päyilevä mies. Pian miehen jäljet johtavat hurrikaanilaiset Motelli Kuutamolle. Ränssistynyt majatalo on ollut hylättyinä vuosikausia, mutta naapurit kertovat, että sen ulkakuoneen ikkunaan sytty useinkin keskellä yötä valo. Mitä motellissa tapahtuu ja kuka sen huoneissa lymyää?

Sarjan tavaramerkiksi muodostunut omaperäinen huumori ja nuorten etsivien välinen ystävyys maustavat tätä suosittua dekkarisarjan kymmenettä seikkailua, josta ei puutu yllättäviä juonenkäänteitä.

Tutustu romaanin rinnalla myös **ETSIVÄKERHO HURRIKAANIN UUTEEN KÄSIKIRJAAN**. Sen vinkeillä voit hioa orastavia salapoliisintaitojasi ja perustaa vaikka ikioman etsiväkerhon!

L84.2 • ISBN: 978-951-31-7762-1

Kannen kuva: Jii Roikonen

Valokuva © Pertti Nisonen

www.tammi.fi